Pisarakirje

Heinäkuu 2016

Jumalan maja ihmisten keskellä

Kirkastussunnuntain 10.7. teksti Matt. 17: 1-8 kertoo siitä, miten Jeesus vei Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen korkealle vuorelle. Siellä heille ilmestyivät Mooses ja Elias. Silloin Pietari sanoi: ”Herra, meidän on tässä hyvä olla; jos tahdot, niin minä teen tähän kolme majaa, sinulle yhden ja Moosekselle yhden ja Elialle yhden... Ja pilvestä kuului ääni, joka sanoi: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt; kuulkaa häntä”:

Otsikon sanat ovat piispa Leino Hassisen hänen vihkiessään Valkeasaaren pienen kirkon, joka oli rakennettu Hilja Mutkarin kotitontille. Tästä kerrotaan tarkemmin Hiljan muistokirjoituksessa sivulla 2. Kirkko palveli seurakuntaa monen vuoden ajan.

Matkoillaan Pisaran ryhmät rakentavat jatkuvasti väliaikaisia majoja Herralleen. Pystytämme ikään kuin alttarin ihmisten keskelle ja julistamme Jumalan sanaa siellä minne menemme.
Sama toteutuu yksittäisen uskovan kautta. Kristitty on Pyhän Hengen asumus, sillä Henki asettuu sydämeen, joka on avoin Kristukselle.

”Taivaan Isän kirjeinä me käymme maailmalle, hänen ilosanomaansa viemme kaikkialle”, sanotaan vanhassa lastenlaulussa. Hilja itsekin oli Hengen asuinsija ja Hengen liikuteltavissa. Viime talvena poisnukkunut Sulo Ylänne oli samoin kirkas esimerkki Hengen läsnäolosta. Nyt nämä kirjeet on palautettu lähettäjälleen.
”Tule minun lepooni, sinä uskollinen palvelija.”

”Käy Herra Jeesus luokseni, tee sydämeeni majasi. Siel´ aina rauha, rakkaus, miss´ Jeesuksen on asumus.”

- Eeva Halme -

Valkeasaaren kirkon vihkiäskulkue. Kuvassa vas. Piispa Leino Hassinen, Hilja Mutkari, pastori Mauri Näsänen ja ristinkantajana Terijoen kirkkoherra Aleksander Kudryavtcev, 24.9.1995

Kirjeen sisältö:

Pääkirjoitus 1
Sulon ja Hiljan muistolle 2
Vuosikokous 8
Rukousaiheet 8

Matkaraportit:
Viro Haljala, Vihdin ryhmä, 22.4. 3
Viipuri ja Pietari Espoon-kouvolan ryhmä, 28. – 30.4 4-5
Pietari, Vihdin ryhmä, 21. - 22.5.. 5-6
Viro vankilat, Espoon-Kouvolan ryhmä, 21 - 23.5.. 7

Sulo Yläntеen ja Hilja Mutkarin muistolle

Sulo Ylänne 1938 –2015

Sulo ja Aira Ylänne tulivat ensi kerran Pisara ry:n kristillis-humanitaariselle matkalle Pietarin vankiloihin vuonna 2006. Näille matkoille he osallistuivat 4-5 kertaa vuodessa aina vuoteen 2010 saakka, jolloin ulkomaalaisten vankilakäynnit kiellettiin. Yläntеiden osallistuminen Pisaran toimintaan ei ole rajoittunut vain venäjänmatkoihin. Nummelan kirpputorilla he ovat ottaneet osaa niin tilojen kunnostamiseen kuin myyntivuorojen hoitamiseen ja kaikissa Pisaran tilaisuuksissa he ovat olleet läsnä, useinkin leivonnaisten kera. Näin on muodostunut ikäänkuin suuri, läheinen pisaraperhe. Sulon tulimme tuntemaan avuliaana, toimeen tarttuvana sydämen ihmisenä.

Sanotaan, että silmät ovat sielun peili. Sulon silmistä kuvastui vilpittömyys, ystävällisyys ja toisen kunnioittaminen. Sellaisen ihmisen seurassa on hyvä olla. Hän oli myös niitä maan hiljaisia, jotka eivät etsi korkeita asemia. Sen kaltaisille on luvattu valtakunta.

Airan kertomuksista olemme saaneet kuvan Sulon viimeisistä ajoista. Hänen elämänsä loppuvaiheissa toteutuivat Paavalin sanat, että voima tulee täyteen heikkoudessa. Ikään kuin loppuhuipennuksena oli se miten Sulo Hopearinteen hoitokodissa ilmaisi uskonelämänsä silloin kun sairaus oli edennyt jo pitkälle. Arkiset toiveet ja tarpeet hän toi suoraan Herralleen yksinkertaisina pyyntöinä (Herra anna silmälasit, Herra anna vettä, ja tämä) täysin ympäristöstä riippumatta. Tällainen luonnollinen jumalasuhde varmasti puhutteli monia.

Pisaraperhe on nyt menettänyt yhden rakkaan jäsenen - tai paremminkin on Sulon myötä alkanut siirtyminen varsinaiseen kotiimme meidän Isämme - Isä meidän luo, joka on Taivaassa ja jonka nimi olkoon pyhitetty.

- Eeva Halme -

Hilja Mutkari – Valkeasaaren kirkon äiti 1937-2016

Hilja Mutkari syntyi 1937 Tomskin alueella Siperiassa. Hänen isänsä Matfei oli joutunut sinne karkoitetuksi muiden inkerinsuomalaisten kanssa ja vankilaan Stalinin vainoissa.Hän ei ollut kirkon varsinainen työntekijä, mutta liittyi jotenkin kirkon toimintaan, mistä tuli tuomio ja karkoitus. Hiljan tytär Lempi kertoo: "Äijä, joutui vankilaan ja isoäitini Anna halusi mennä häntä sinne katsomaan. He saivat luvan asettua sinne asumaan, mutta myös isöäiti joutui vankilaan. Heille syntyi viisi lasta, joista äitini Hilja oli toiseksi nuorin. Siperiasta tie vei Viroon. Äidin opiskellessa Virossa hänellä meni venäjän, eestin ja suomen kielet sekaisin. Sodan jälkeen äijä perheineen palasi Valkeasaareen. Isovanhempani asuivat lopun elämäänsä Pietarissa. Äitini Hilja ja isäni Andrei rakensivat vuonna 1965 Valkeasaareen kodin. Asuimme siellä pitkään. Veljeni Juho asui myöhemmin myös Lappeenrannassa kolmetoista vuotta. Minä muutin Helsinkiin ja äiti jäi asumaan tyttäreni perheen kanssa."

Valkeasaari ja sen ehtoisa emäntä Hilja tuli tutuksi monille suomalaisille ryhmille. Lähellä sijaitseva Terijoen kirkko oli muutettu Neuvostoliiton aikana elokuvateatteriksi, eikä sitä saatu muutettua helposti takaisin kirkoksi. Unessaan Hilja kuuli kehoituksen: "Miksi ette rakenna kirkkoa Keskuskadulle." Herätessään Hilja havaitsi osoitteen omakseen. Hilja otti heti aamulla lapion käteensä ja alkoi piirtää sillä kirkon ääriviivoja. Lempi ja Juho yllättyivät suuresti, koska äidille aikaisemmin niin rakkaat ja koskemattomat pihakoivut kaadettiin kirkon tieltä. Neuvostobyrokratian jäänteet eivät sallineet kirkolle rakennuslupaa, mutta lupa pihamökille saatiin kuitenkin. Rukoushuonetta olivat rakentamassa niin naapurit läheltä, kuin ystävät kauempaakin.

Kirkon vihkiäistilaisuudessa piispa Leino Hassinen sanoi, sen olevan Jumalan maja ihmisten keskellä. Niinpä kirkko sai seinälleen puusta tehdyn laatan, jossa olivat Hassisen sanat. Kirkko oli meille suomalaisille matkaajille, kuin keidas erämaan keskellä. Siellä oli aina valmiina yösija, hengen- ja ruumiinravintoa. Avustuskuormat, joita suomalaiset ryhmät toivat varastoon, Hilja jakoi tarvitseville ihmiseen katsomatta. Joka sunnuntai kirkkoon saapui pieni seurakunta kuulemaan Jumalan sanaa. Hiljan lempivirsi oli 429:

1.Ylitse kaikkien rajojen tuska ja murhe on yhteinen. Ihmisten ainoa lohdutus on kaikki voittava rakkaus. Joka päivä eteemme avautuvat uudet mahdollisuudet ja tiet. Sinä johdatat meitä maailmaan ja voimaa suot yhä uudestaan. Sinä kannat, sinä viet, sinä kannat, sinä viet.

2. Ylitse kaikkien rajojen riemu ja kiitos on yhteinen. Kristuksen anteeksiantamus on iankaikkinen vapaus. Joka päivä eteemme avautuvat uudet mahdollisuudet ja tiet. Sinä johdatat meitä maailmaan ja voimaa suot yhä uudestaan. Sinä kannat, sinä viet, sinä kannat, sinä viet.

3. Ylitse kaikkien rajojen sana on vietävä yhteinen. Kristuksen armo ja siunaus on meille elämä, pelastus. Joka päivä eteemme avautuvat uudet mahdollisuudet ja tiet. Sinä johdatat meitä maailmaan ja voimaa suot yhä uudestaan. Sinä kannat, sinä viet, sinä kannat, sinä viet.

Kirkon vieressä sijaitseva Hiljan koti on nyt jäänyt lastenlapsille. Jumalan maja ihmisten keskellä -kirkko seisoo ja kertoo Hiljan tarinaa tuleville sukupolville. Hiljan maallinen taivallus on päättynyt Isän kotiin 10.4.2016. Ilm. 21:3-5 Ja minä kuulin valtaistuimen luota voimakkaan äänen, joka sanoi: "Katso, Jumalan asuinsija ihmisten keskellä! Hän asuu heidän luonaan, ja heistä tulee hänen kansansa. Jumala itse on heidän luonaan ja hän pyyhkii heidän silmistänsä joka ainoan kyyneleen. Kuolemaa ei enää ole, ei murhetta, ei valitusta, eikä vaivaa, sillä kaikki entinen on kadonnut."

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Viro Haljala, Vihdin ryhmä, 22.4.

Haljalan kirkko on rakennettu 1400-luvulla

Jo ainakin kolmen vuoden ajan oli Pekka Kurki kertonut minulle, aina minut tavatessaan, että Haljalan kirkkoherra Margit Nirgi oli pyytänyt suomalaisten apua. Pekka on Baltiaa paljon kiertänyt vuosien ajan ja nyttemmin vähentänyt pitkiä reissujaan. Lopulta minusta tuntui, että Haljalaan on tutustuttava. Niinpä ilmoitin Pekalle, että rupean suunnittelemaan matkaa. Siltä istumalta Pekka oli ilmoittanut Margitille, että ryhmä on tulossa Suomesta, niinpä ensimmäinen tehtävä oli ajan sopiminen ja laivalippujen varaaminen. Viroon on paljon kevyempi matkustaa, kuin Venäjälle. Ei ole niin paljon byrokratiaa, eikä varsinkaan väärällä jalalla heränneitä tullimiehiä.

Matkaan lähti siis allekirjoittanut auton kanssa, Paula Suominen ja Anja Känkänen. Saimme vielä mukaamme Pekka Kurjen, sain puhuttua hänet oppaaksemme ja olihan se mukavampaa, kun mukana oli yksi Margit Nirgille jo tuttu henkilö. Haljala sijaitsee noin 90 kilometriä Tallinnasta.

Saimme avustustavaraa Someron Putiikista ja Ketolan varastosta. Yllättäen Putiikin pihaan tuli autollaan myös Eero Laine henkilöauto täynnä vauvanruokaa, leipää ja muita elintarvikkeita. Niissä oli vielä hyvät päivämäärät. Margit oli etukäteen ilmoittanut, että ruoka ja kengät ovat kysyttyjä sekä vuodevaatteet. Muita

Pekka Kurki, Anja Känkänen, Margit Nirgi ja Paula Suominen kirkossa.

vaatteita heillä olikin omalla kirpputorilla, saimmekin perillä havaita.

Tulimme Margitin kanssa juttuun suomen kielellä. Hän kertoi, että hänen seurakuntansa alue on suuri, mutta seurakunnassa on vähän jäseniä. Hän toivoi meiltä apua hengelliseen työhön. Varovasti lupasimme katsoa, mitä voimme tehdä. Anja, Paula ja Pekka olivat aikoinaan olleet paljon apuna Someron evankelisluterilaisessa ystävyysseurakunnassa Avinurmessa. Varsinkin Anjalla ja Pekalla oli paljon kerrottavaa esimerkiksi lastenleireistä ja keskusteluista kirkon ynnä sen omaisuuden takaisin saamisesta Avinurmen seurakunnalle kaupungilta. Avustajieni ikähaitari oli kuitenkin yli kahdeksankymmentä vuotta ja he toivoivat nuorempien ottavan osaa seuraaville matkoille. - Vaikka kyllä minä voin tulla, jos on tarve, sanoi joukon seniori Anja Känkänen.

Haljalan pappilassa lauloimme yhdessä virsiä ja rukoilimme. Paikalla kävi kaupungin edustaja tutustumassa meihin ja hakemassa etupäässä vauvanruokaa avustusta tarvitsevalle perheelle. Meihin kävi tutustumassa myös seurakunnan johtaja. Matkaan varattu päivä kului nopeasti. Perillä ehdimme olla kolmisen tuntia. Tuntui, että meidät oltiin johdatettu oikeaan paikkaan ja aikaan. Ajatus seuraavasta matkasta jäi elämään. Tiedusteltuani asiaa Margit Nirgiltä, hän kutsui meitä tulemaan syyskuussa kirkon 750 vuotispäiville. Se kuullosti minusta hyvältä, niinpä toivon matkalle mukaan ilmoittautuvia. Lisätietoja saa allekirjoittaneelta.

- Tarja Kauppinen -

Matkaraportti

Viipuri ja Pietari Espoon-Kouvolan ryhmä, 28. - 30.4.

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Leena Kontula ja Mila Koivumäki Helsingistä. Teimme matkaa Tuulan autolla, joka oli pakattu täyteen Porista saatuja suklaarasioita lapsille, kankaita vammaisten lasten koululle sekä vuodevaatteita ja muuta avustustavaraa kohteisiin.

Tullista selvisimme melko nopeasti ja koska nyt ei ollutkaan aikaeroa Suomen ja Venäjän välillä, selvisimme hyvissä ajoin Viipuriin. Kävimme kaupassa ostamassa vielä hedelmiä **katulasten kotiin Dikoniin**, josta vastaa Inkerin kirkko. Meille kerrottiin, että kodissa asuu tällä hetkellä 22 lasta. Paikalla olivat pienimmät yksitoista, isot lapset olivat vielä koulussa. Uutena oli tullut ainakin kaksi ihan pientä, ehkä kolmevuotiasta poikaa.

Lapset olivat ulkona leikkimässä, mutta ruoka-aika läheni. Saimme seurata, miten hienosti he noudattivat sovittuja sääntöjä: ensin käytiin pesemässä kädet ja ruokahuoneeseen tultiin vasta, kun hoitaja kutsui. Aina välillä joku pieni kurkisti ovelta, mutta totteli hienosti, kun sanottiin, että ei ole vielä kutsuttu. Lapset istuivat pöydän ääreen ja ruokarukouksen jälkeen hakivat itse lautasella ensin keittoa, sitten tattaria, jonka päälle laitettiin lihakastiketta. Kaksi pienintä istui oman pienen pöytänsä ääressä.

Kuulimme, että isot lapset ovat menestyneet koulussa hyvin. Monet heistä harrastavat judoa ja kilpailuissa on voitettu palkintojakin. Dikoni pitää yhteyttä lasten vanhempiin ja kannustaa heitä elämän hallinnan muutoksessa. Lapset pääsevät takaisin kotiin, kun se arvioidaan turvalliseksi ja jääkaapissa on taas ruokaa. Me lähdimme jatkamaan matkaa ja jätimme iloiset lapset lounaalle. Hoitaja pyysi, että voisimme seuraavalla kerralla tuoda vihkoja, piirustuspapereita, kyniä ja värejä. Niitä kuluu paljon.

Viipurista ajoimme Pietariin **Haapakankaan kirkolle** yöpymään. Tämä paikka on lahja meille: edullinen, rauhallinen ja hyvien liikenneyhteyksien päässä. Kirkon sihteeri Tatjana ottaa meidät aina yhtä ystävällisesti vastaan. Nyt paikalla kokoontui vanhusten piiri. Mukana ollut, sodan aikana Siperiankin kokenut, perusterve suomalaisvenäläinen 78 vuotias Irina ilahtui erityisesti tulostamme. Suomen taitajia hänellä on ystävissään enää vähän. Kieltään Irina ylläpitää iltaisin, kuten äiti opetti lapsilleen. Hän rukoilee ja tekee kämmenen syrjällä ristin sydämen päälle: ”Tule Jeesus tupahain, astu iltamajahain. Silmät unen ottakoot, sielu rauhas levätköön”.

Venäjälle tultuamme huomasimme, että täällä on nyt pääsiäinen. Oli siis paikallisesti pitkänperjantain aamu, kun starttasimme ensin **Ust-Ishoran narkomaanikodille** tapaamaan naisia. Lähtiessä huomasin huolestuttavan asian: auton mittariston valot olivat sammuneet. Onneksi auto toimi muuten, joten ajoimme Pietarin ohitustietä, missä enimmillään on viisi kaistaa rinnakkain ja meno tosi kovaa. Jos siinä vauhdissa jotain sattuu, niin se on aina iso rysäys. Nytkin matkan varrella oli kaksi pahaa kolaria ja meno aivan matelevaa. Olimme siis vähän myöhässä narkomaanikodille tullessamme. Esille tuli myös toinen huolestuttava vika, sillä auton valot eivät sammuneet moottorin sammuessa, kuten normaalisti, vaan varoitusääni ilmoitti ajovaloista. Onneksi saimme ne sammumaan valojen säätövivusta. Oliko auton sähköjärjestelmä pettämässä?

Tyttöjä oli paikalla viisi, kolme oli töissä. Saimme viettää hyvän ja siunaavan hetken yhdessä rukoillen sekä Sanaa ja elämän kokemuksiamme jakaen. Eräs tytöistä oli tullut tänne vain kolme päivää sitten. Hän itki tilannettaan ja eroa pojastaan, joka oli nyt isän luona. Hän on alkoholisti, haluaa raitistua ja saada uuden elämän. Toinen naisista oli ollut täällä jo puolitoista kuukautta. Hän alkoi juoda viisi vuotta sitten, kun hänen miehensä kuoli. Hän yritti hakea apua kirkosta ja pyysi heitä rukoilemaan puolestaan. Kirkon evankelista löysi hänet kadulta ja toi tänne. Häntä pelotti, mutta kun tytär katsoi netistä paikan tiedot, hän uskalsi jäädä ja nyt jo iloitsee siitä.

Paikalla oli myös halvaantunut ja lähes puhekyvytön nuori nainen. Toiset kertoivat hänen tarinansa. Hän oli hyvästä perheestä ja nuorin lapsi, joten hänestä huolehdittiin liiaksikin. Hänestä kasvoi itsekäs nuori nainen, joka vaati kaiken itselleen. Kun huumeiden käyttö tuli ilmi, äiti hylkäsi hänet ja ajoi pois kotoa. Niinpä hän asui poikaystävänsä luona kunnes tämä joutui vankilaan ja hän itse kadulle. Hän sai aidsin ja vasemman puolen halvauksen ja joutui sairaalaan, missä todettiin, että hänen vastustuskykynsä on lähes olematon. Vankiloissa ja sairaaloissa käynyt uskova mies toi hänet tänne. Nyt tilanne on vähän parantunut ja vastustuskyky jo noussut. Hän itse suunnittelee, että kun poikaystävä pääsee vankilasta, he asuisivat yhdessä. Rukoillaan poikaystävän uskoon tuloa! Halvauksenkin keskellä tällä nuorella naisella on ihmeellinen kyky. Hänellä on niin hyvä muisti, että kun joku lukee Psalmin, hän muistaa sen heti ulkoa.

Yhdessä olomme loppupuolella toiset naiset tulivat töistä. He työskentelevät uskovan naisen yrityksessä ikkunoita ja kaihtimia pesemässä. Puhuimme vielä pääsiäisen ihmeestä ja päätimme tyttöjen rukoukseen.
Meitä pyydettiin jäämään teehetkeen, mutta kerroin huoleni auton sähköjärjestelmästä ja halusin jo lähteä. Silloin yksi tytöistä sanoi, että nyt me rukoilemme sinun autosi puolesta! Niin jäimme yhteiseen teehetkeen ja kun pihalla starttasimme, auto toimi moitteettomasti!

Vammaisten lasten koululla meidät otettiin ilolla vastaan. Tuliaisina meillä oli kankaita käsitöihin sekä tosi paljon suklaarasioita, joita porilainen ystävämme on keränyt asiakkailtaan. Koulun juhlasaliin kertyi noin kolmekymmentä eri ikäistä lasta, jotkut pyörätuoleissa. Puhuimme heidän kanssaan harrastuksista, kesän tulosta sekä pääsiäisen sanomasta. Rohkaisimme heitä esiintymään ja saimmekin yhden tytön laulamaan ja pienen pojan lausumaan.

Suklaiden mukana oli kaksi kaunista Mikki Hiiri-rasiaa. Kyselimme, kenellä on viimeksi ollut syntymäpäivä ja niin pieni tyttö pyörätuolissa sai oman rasian. Joku toinen sai rasian, kun kyselimme, kenellä on seuraavaksi syntymäpäivä. Nyt emme jakaneet jokaiselle omaa rasiaa niin kuin joskus ennen. Opettajat valittivat, että lapset ahmivat heti kaikki suklaat ja sitten monet oksensivat. Tästä johtuen suklaat jäivät myöhemmin eri tilanteissa jaettaviksi. Ovella lähtiessä jaoimme kuitenkin jokaiselle käteen muutaman karkin.

Matkaraportti

Viipuri ja Pietari Espoon-Kouvolan ryhmä, 28. - 30.4.

Käsityöopettaja oli kiitollinen saamistaan kankaista ja halusi esitellä meille käsityöluokkaa. Siellä oli monenlaisia ompelukoneita vanhoista uusiin tietokoneohjattuihin koneisiin. Oli myös saumureita ja erityiskone, jossa jalka ohjasi vinokaitaleen kanttaamaan patalappuja ja muita käsitöitä. Esillä oli monenlaisia taidokkaita töitä. Meille lahjoitettiin patalaput ja pellenuket, jonka suureen vatsaan saa laittaa vaikka muovipusseja. Kankaiden lisäksi opettaja toivoi erilaisia koristenauhoja, joista heillä on aina pulaa.

Tuula, Mila ja Viipurin Elämän kodin väkeä

Illaksi ajoimme **Popovkan narkomaanikotiin**. Meitä tuli vastaan kodin vetäjä Leonid ja kertoi, että paikalla on juuri erään seurakunnan pastori, joka toi kadulta tänne miehen, koska tällä ei ollut mitään muuta paikkaa. Tietenkin otamme hänet ja katsomme, mitä voimme tehdä. Leonid kertoi myös, että kodissa asuu nyt 23 miestä, osa heistä oli vielä töissä. Paikalla olevat olivat vanhoja tai sairaita miehiä, jotka eivät pysty käymään työssä. Kolme miehistä on palelluttanut jalkansa talvella kadulla, jalkoja hoidetaan nyt täällä.

Menimme ensin katsomaan läheiselle tontille, miten naisten kodin rakentaminen on edistynyt. Runko oli saatu valmiiksi ja nyt päästään asentamaan seinien elementtilevyjä. Leenalla oli idea kysyä suomalaiselta huumejärjestöltä työvoimaa tänne. Katsotaan, mitä saamme aikaan. Kun olimme lähdössä tontilta, eräs naapuri huusi jotain Leonidille ja he keskustelivat hetken. Jälkeenpäin kuulimme Milalta, että naapuri oli huudellut, että toitko taas uusia narkomaaneja, jolloin Leonid oli kertonut vieraistaan. Tämä kuvaa sitä hankalaa tilannetta, mikä kylässä vallitsee, kun naapurit ovat yrittäneet kaikin tavoin estää naisten kodin rakentamisen siinä onnistumatta. Tietääksemme naapurit eivät ole joutuneet kärsimään jo paikalla olevasta miesten narkomaanikodista, mutta narkomaanit naapurina pelottavat täälläkin.

Saimme pitää paikalla olevien miesten kanssa yhteisen hetken, jolloin puhuimme tämän päivän eli pitkän perjantain sanomasta. Oli hyvä muistaa myös, miten Jeesus torstai-iltana oli pessyt opetuslastensa jalat ja antanut näin esimerkin toisten palvelemista. Hänen esimerkkiään toteutetaan täällä monin tavoin ja täällä koettu rakkaus on todistus siitä, että Jeesus elää tänäänkin!

Lauantaina kävimme ensin paikallisessa marketissa ostamassa ruokatuliaisia **Viipurin Elämän Koti narkomaanikotiin**. Siellä olivat paikalla Ludmila ja sääristään amputoitu, polvillaan liikkuva mies, jotka hoitivat kodin ruokahuoltoa. Toinen mies hakkasi halkoja ja hoiti lämmitystä, muut neljä olivat työssä eli kaupungin antamissa talonmiestehtävissä. Osa heistä tuli kotiin käyntimme aikana.

Myös kodista vastaava pastori tuli meitä tapaamaan ja kertoi, että hän käy täällä nyt päivittäin, joten asukkaat saavat säännöllistä tukea ja valvontaa elämäänsä. Saimme yhdessä puhua pääsiäisen ihmeestä ja siitä voimasta, jonka varassa pystymme elämään vaikeinakin aikoina.

Kiitos Herra kaikista näistä kohtaamisista. Kiitos, että saamme jättää jokaisen heistä Jeesuksen syliin!

- Tuula Tapanainen -

Matkaraportti

Pietari, Vihdin ryhmä, 21. - 22.5.

Mukana: Eeva Halme (organisaattori), Johanna Huhtanen (puhuja), Ella Vuoriheimo (kuormavastaava)

Palattuani huhtikuun lopulla Afrikasta, tuli kiire rustata viisumi Venäjälle ennen nuorten kesäleirien alkamista. Matkalaisten aikatauluista johtuen reissumme ulottui lauantaiaamusta sunnuntai-iltaan. Kohteina olivat lauantaina Akkuratovan ja Trefelevokadun poikakodit. Tosnon seurakunta oli sunnuntaina vuorossa ja sen jälkeen vanhustensairaala. Niiden välissä piipahdimme puoleksi tunniksi Popovkan narkomaanikotiin sopimaan henkilökunnan kesävierailuista Suomeen. Muuhun ei aikataulumme antanutkaan mahdollisuutta.

Menomatka taittui taksibussillla, joka haki meidät Ketolasta ja vei suoraan Akkuratovan poikakotiin. Sieltä Pushkinin seurakunnan auto tuttuine Alekseikuskeineen otti meistä ja 200 tavarakilosta kopin. Tulkkimme Liisa Lankinen ja muusikkomme Sergei Odnorob liittyivät joukkoon **Akkuratovan** poikia oli paikalla viitisentoista. Sergei laulatti poikia, minä kerroin tarinan taivaan pääsylipusta ja Johanna selvitteli asian hengellistä merkitystä. Minulle tuli mieleen kouluajat ja teini-ikäiset oppilaat, joiden keskittymisessä usein oli toivomisen varaa. Mutta kuten aina, joukossa oli niitä, jotka kuuntelivat tarkkaavaisesti ja tulivat juttelemaan jälkeenpäin etenkin Sergein kanssa. Olen kiitollinen siitä, että meillä on tarjottavana uskovan miehen malli. Ella sai myös hyvän kontaktin poikiin leikkelytemppujensa avulla.

Sergei kitaroineen

Jatkuu...

Ella saksitemppuneen Akkuratovassa

Rokkimummo kitaroineen

Jatkoimme suoraa päätä **Trefelevokadun poikakoti**in. Sen kolmestatoista asukkaasta vain neljä oli paikalla. Nämä olivatkin sitten aivan toisenlainen kuulijakunta. Koti on kristillispohjainen, ja sen huomaa. Toinen asia on, että kodin toiminnan jatkuminen on vaakalaudalla taloudellisista syistä. Venäjän nykylakien mukaan koti ei voi toimia ulkomaalaisen sponsoroinnin turvin. Tällä hetkellä yritetään toisaalta käynnistää majoituspalveluja ansaitsemismielessä ja toisaalta kokeilla poikien sijoittamista perheisiin – juuri tästä syystä paikalla oli niin vähän poikia. Aika näyttää miten kodin toiminnan käy. Varasuunnitelmana on, että henkilökunta ottaa loput pojat luokseen asumaan. - Uusia poikia olisi tulossa, mutta tilanteen vuoksi heitä ei voida ottaa vastaan.

Paikallaolevat pojat olivat 16-17-vuotiaita. Tilanteen huomioon ottaen katsoin hyväksi kertoa heille Denisin tarinan valokuvien kera, eli miten uskovakin on vaarassa joutua huonoille teille jos ei säilytä seurakuntayhteyttä. Pojat kuuntelivat hievahtamatta.

Yöksi menimme Liisa Lankisen luo, joka ruokki meitä runsaasti ja hoiti hellästi.

Sunnuntaina osallistuimme **Tosnon seurakunnan** jumalanpalvelukseen. Tuttu pieni joukko oli paikalla: sydämellinen pastoriparistö, suomea taitava Tatjana miehineen, eri-ikäisiä seurakuntalaisia, myös lapsia. Meidän puoleltamme pääpuheenvuoron käytti Johanna. Hän kertoi rukouspiiristään, joka on ottanut erityisaiheekseen esirukouksen presidentin, hallituksen ja muiden päättäjien puolesta – ja kääntäen, että maalla olisi Jumalan tahtoa noudattava esivalta. Johanna myös esitti ylistyslauluja säestäen itseään kitaralla. Lopuksi nautimme notkuvan pöydän antimia. Kuormasta löytyi seurakunnalle tuliaisia sekä erityisesti lapsille pieniä lahjoja, joista saivat itse valita. Erityisen mieleenpainuva oli kehitysvammainen Julia, joka riemastui Sirkkiksen tekemästä sydämenmuotoisesta ovikransista. Kun parisen vuotta sitten ensimmäisen kerran tapasimme hänet, hän kertoi olleensa pienenä niin sairas, että hänen luultiin menehtyvän. ”Mutta minä paranin! Halleluja! Minä olen ihme!”, hihkaisi Julia ja otti tanssiaskelia.

Matka jatkui **Nikolskojen vanhustensairaalaan**, jossa jälleen jakauduimme eri potilashuoneisiin. Lauloimme, soitimme ja pyrimme keskustelemaan. Monen puolesta saimme rukoilla. Tuliaisina meillä oli pieniä pehmoleluja sekä huiveja, joista sai valita. Näin onnistuimme monin keinoin levittämään paljon hyvää mieltä. Huipputapaus oli mummo, joka selällään maaten pyysi saada kokeilla kitaraa. Siitä hän tottunein ottein räväytti ilmoille pätkän vauhdikasta rokkia.

Aleksei vei meidät Vitalin ja Aljonan luo pikaiselle päivälliselle. Viimeisen palan nielaistuamme sullouduimme Vitalin autoon määränpäänä rautatieasema ja Allegrojuna. Nevan ranta kiersi Krestin vankilan muurien editse. ”Tuolla olen ollut”, sanoi Vitali. ”Uskomatonta, että olen nyt tässä! Kiitos Herralle!”

- Eeva Halme -

Johanna kitaroineen

Ella penkomassa autoa, mukana Julia kransseineen, Liisa ja Tatjana

Viron vankilatyön matka 21. – 23.5.2016

Matkalla mukana: Tuula Tapanainen Espoosta, Mare Liiger Kouvolasta sekä Anu Väliaho, Anna Mishina, Veikko Määttä ja Antti-Pekka Mustonen Tallinnasta. Tavaraa oli jälleen auto täynnä sekä narkomaanikotia että Lääne-Nigulan kirpputoria varten. Kiitos Soukan K-Supermarketille elintarvikkeista!

On Jumalan huumorin tajua, että ryhmään on löytynyt suomalaisia Virosta, nyt mukaan löytyi virolainen Suomesta. Mare Liiger toimii Kouvolassa lääkärinä. Hän on tullut nuorena uskoon Neuvosto Viron aikana ja koki heti halveksuntaa läheistensä taholta. Kun hän oli aloittanut opinnot Tartossa, vei KGP hänet mielisairaalaan, mistä hän pääsi pois Jumalan johdatuksesta ja asiasta nousseen julkisen hälyn vuoksi. Hänen elämässään on ollut monenlaisia vaikeita asioita mm. pienen uskovaisten ryhmän hengellistä väkivaltaa. Kuitenkin Jumala on vienyt häntä eteenpäin ja puhunut anteeksi antamisen tärkeydestä. Tästä Mare halusi puhua myös vangeille.

Lauantaina kävimme Maren kanssa **Ymeran narkomaanikodissa**, missä oli kolme miestä ja kaksi naista. Viimeisin miehistä oli tullut Latviasta kolme viikkoa sitten. Hän kertoi aloittaneensa jo 14 vuotiaana alkoholin käytön ja siirtynyt myöhemmin huumeisiin. Kaikki tämä johti vankilakierteeseen, kunnes hän tuli siihen pisteeseen, että elämän täytyy muuttua ja pääsi tänne vieroitukseen. Hän sanoi, että vankiloihin verrattuna vieroitusoireet ovat nyt olleet helpommat, koska tämä on ”pyhä paikka”.

Teepöydän ääressä saimme yhdessä rukoilla ja kiittää Jeesusta hänen voimastaan yli huumeiden vallan. Myöhemmin iltapäivällä nämä ystävät lähtivät Tallinnan keskustaan evankeliointiretkelle ja mahdollisesti kohtaamaan kohtalotovereitaan.

Me kokosimme Viron puolen ryhmän ja lähdimme ajamaan Veikon autolla Tarttoon. Olimme tilanneet Lääne-Nigulan pikkubussin käyttöömme, mutta luovutimme sen Reinarun veljeksille, jotka lähtivät Pietariin gospel-tapahtumaan laulamaan Reinaru Vennad –yhtyeenä. Tarton matkaa saimme tällä kertaa tehdä jo alkuillasta Viron kaunista maaseutua ja erityisesti haikaran pesiä ihaillen. Pesissä näytti olevan hautomisvaihe meneillään. Anna on juuri muuttanut opintojensa myötä Tartosta Tallinnaan ja siksi kävimme vielä hakemassa Tartosta joitain hänen tavaroitaan. Hänen opastamanaan löysimme viehättävän vanhan kahvilan iltapalaa varten.

Tarton vankilassa meidät otti jälleen vastaan metodistipappi Olavi Ilumets. Venäjän kielisten vankien tilaisuudessa oli mukana myös Angelina Urbel, joka johti monipuolista musisointia ja ylistystä. Tilaisuuteen tuli 29 miestä, yllättäen joukossa myös tuttuja Tallinnan vankilasta. Kuulimme, että Harkun vankilan lopettamisen vuoksi naiset oli siirretty Tallinnan vankilaan ja 50 miestä sieltä tänne Tarttoon. Olosuhteet ovat täällä paremmat, mutta työtehtävät heikommat, he kommentoivat muutostaan. Eräs näistä tutuista toivoi pian pääsevänsä avovankilan puolelle ja aloittamaan etäopinnot teologisessa instituutissa.

Musiikin lomassa miehet lukivat päivän tekstit Raamatusta ja yksi vangeista todisti uskostaan. Sen jälkeen Veikko puhui otsikolla ”Ilo ilman viinaa on teeskentelyä”. Tähän vihollisen valheeseen hänkin oli uskonut nuoruusvuosiensa ajan ja vielä viisi vuotta vankilatuomionsa jälkeen Ruotsissa ennen kuin Jeesus sai muuttaa hänen elämänsä. Mare kertoi elämästään ja vainosta, jota oli kokenut uskonsa vuoksi sekä anteeksi antamisen tärkeydestä. Se on aina ajankohtainen asia myös vangeille. Tuula puhui Hesekielin kirjan pohjalta siitä, kuinka Jumala voi muuttaa kivisydämen lihasydämeksi ja suomalaisen papin kokemukset tästä muutoksesta. Puheiden lomassa Anna lauloi kauniilla äänellään suoraan kuulijoiden sydämiin. Tilaisuus päättyi ehtoolliseen. Kun sain seisoa vankien rinnalla ehtoollisella, oli se esimakua taivaan suuresta ehtoollisesta, missä me kaikki syntiset saamme armahdettuina olla mukana.

Tilaisuuden jälkeen Olavi vei meidät virkailijoiden ruokalaan maittavalle ja edulliselle lounaalle (kuuden hengen lounas jälkiruokineen maksoi alle 12 euroa). Samalla kuulimme ajankohtaisia uutisia Olavin työstä ja vapautuvien vankien kodista.

Viron kielisten tilaisuuteen tuli 33 miestä. Myös he lauloivat voimalla ja kuuntelivat Annan kauniita lauluja.
Tässäkin tilaisuudessa vietettiin ehtoollista. Jotkut kävivät kättelemässä meitä ennen kuin vartijat vievät heidät omalle osastolleen. ”Kiitos kun tulitte, tulettehan uudelleen” kuului monien suusta.

Illan suussa ajoimme Tallinnaan ja suoraan satamaan, sillä Maren piti olla aamulla jo töissä Kouvolassa. Me muut pääsimme vielä maanantaina Anun kanssa **Tallinnan vankilaan**. Siellä vapaakirkon pastori Allan Kroll otti meidät vastaan ja kertoi Harkun vankilan lopetuksen tuomista muutoksista. Hän lupasi neuvotella
naisten papin Reet Erun kanssa meille sopivasta ajasta tulla tapaamaan naisia.

Tilaisuuteen tuli viisitoista miestä. Veikko puhui jälleen oman elämänsä pohjalta ja Anu lähetystyöstään
Marimaalla ja Mordvassa. Anna lauloi ja kertoi omasta elämästään, kuinka hän oli marilaisena asunut lapsuuden kaukana Aasiassa ja tullut sitten opiskelemaan Marimaalle samaan aikaan, kun Juha ja Anu olivat siellä lähetystyössä. Nyt Anu opiskelee tohtoritutkintoa kansantieteestä Tartossa ja Tallinnassa.

Tilaisuuden jälkeen yksi miehistä kertoi, että kun Veikko rukoili, Jumala näytti hänelle, kuinka hänen kahleensa tulevat irtoamaan. Toinen miehistä kertoi kokeneensa Isä meidän –rukouksen aikana vahvaa Pyhän Hengen rauhaa. Kiitos Herra siitä, mitä teet näiden miesten sydämissä!

Veikko ja hänen Tuulansa jäävät syksyllä oikeasti eläkkeelle ja viettävät talven Espanjassa. Onneksi Veikko lupasi tulla vielä mukaamme elokuun lopun vankilakierrokselle. Kiitos Herra, että sinä johdatat jokaista ryhmän jäsentä ja tuot mukaan uusia, niin kuin tällä kertaa Maren.

Vuosikokous

Vuosikokous pidettiin 20.3. Nummelassa. Hallituksen puheenjohtajaksi valittiin edelleen Eeva Halme. Hallitukseen valittiin Tarja Kauppinen, Leena Kontula, Riitta Sinervo, Tuula Tapanainen, Pekka Vauromaa ja varajäseniksi Kaija Andström, Raili Ketola ja Arja Parttimaa.

Vapaaehtoinen jäsenmaksu päätettiin pitää ennallaan, eli 10 euroa.

Järjestäytymiskokouksessa Pekka Vauromaa valittiin varapuheenjohtajaksi, Leena Kontula sihteeriksi ja Ritva Sinervo rahastonhoitajaksi.

Rukousaiheet

- Virkeitä, nuoria mukaan kaikkeen tekemiseen ja toimintaan
- Kiitos, että Krasny Strugin narkomaanikodille katonkorjausrahat saatiin kasaan.
- Kiitos rauhanajasta, kesästä, siitä, että Jumalalla on kaikelle oma suunnitelmansa, vaikka se ei aina ole samanlainen meidän suunnitelmiemme kanssa.
- Kiitos siitä, että Jumala on rakkaus, oikeudenmukaisuus ja totuus. Rakkaus ja oikeudenmukaisuus voittaa aina lopulta ja totuus ei kuole koskaan.
- Voimia työtä tekeville, sairastaville ja väsyneille.
- Eksyneet löytyköön takaisin Jeesuksen tykö, murheelliset saakoon ilon ja surevat löytäköön lohdutuksen.

Voit tukea työtämme taloudellisesti

Lahjoitukset Pisaran työn tukemiseksi voi maksaa jollekin seuraavista tileistä:

Vihdin ryhmä, yleinen tuki	FI40 5298 0620 0117 18 viite 61405
• Tosnon seurakunta	” viite 61311
• Laupias samarialainen –kodit	” viite 6130
Espoon-Kouvolan ryhmä, yleinen tuki	FI89 5297 0020 0926 57 viite 61502
Silta-ryhmä, yleinen tuki	FI29 5297 0020 1190 54 viite 61418
Ukrainan lapsityö	FI83 5298 0620 0126 90 viite 61201
Jäsenmaksu 10 eur	FI12 5297 0020 0932 67 viite 31008

Mikäli haluatte lahjoittaa jonkun ryhmän erityiskohteelle, jonka viitettä ei ole yllä olevissa, kirjoittakaa kohteen nimi pankkisiirron viestiruudukkoon.

Poliisihallitus on myöntänyt 30.11.2015 Pisara ry:lle rahankeräysluvan no POL-2015-9244, joka on voimassa 1.1.2016 - 31.12.2017 koko Suomessa Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuosien 2016 - 2018 aikana Pisaran sääntöjen mukaiseen työhön.

Pisara ry
Eeva Halme, 050-3522792
Nissointie 12 C 14, 03100 Nummela

www.pisarayhdistys.fi